

KRÁĽOVSTVO HRIECHOV

HNEV

ANA HUANG

ANA HUANG
KRÁĽOVSTVO HRIECHOV
HNEV

Preložila Michaela Hajduková

Ana Huang
KING OF WRATH

Copyright © 2022 KING OF WRATH by Ana Huang

The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2025 by Michaela Hajduková

Cover © Cat at TRC Designs

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu King of Wrath

preložila Michaela Hajduková.

Redigovala Zuzana Šmatláková.

Korigovala Silvia Zubeková.

Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2025

ako svoju 2 473. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

IKAR, a.s.

Miletičova 23

821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0130-5

*Venované boju za tých,
ktorých milujete – vrátane seba.*

ZOZNAM SKLADIEB

- „Empire State of Mind“ – Jay-Z feat. Alicia Keys
 - „Luxurious“ – Gwen Stefani
 - „Red“ – Taylor Swift
- „Teeth“ – 5 Seconds of Summer
 - „Partition“ – Beyoncé
 - „Pretty Boy“ – Cavale
 - „All Mine“ – PLAZA
- „Can't Help Falling in Love“ – Elvis Presley
 - „We Found Love“ – Rihanna
- „Counting Stars“ – One Republic
- „The Heart Wants What It Wants“ – Selena Gomez
 - „Stay“ – Rihanna

POZNÁMKY K OBSAHU

V tejto knihe sa nachádzajú pasáže s priamym sexuálnym obsahom, nadávky, mierne násilie a témy, ktoré môžu byť pre niektorých čitateľov citlivé.

1. KAPITOLA

Vivian

„Neverím, že je tu. Na tieto akcie nechodieval, len keď ich usporiada niekto z jeho priateľov...“

„Čítala si, že v zozname miliardárov v rebríčku *Forbes* sa dostal o jedno miesto vyššie ako Arno Reinhart? Chudák Arnie, keď to zistil, takmer sa zosypal. Bol práve na večeri v reštaurácii Jean-Georges...“

Na výročnej fundraisingovej akcii organizácie Frederick Wildlife Trust, ktorej výťažok sa mal použiť na ochranu ohrozených zvierat, si mohli hostia vypočuť tieto a iné podobné klebety.

Tento rok mal byť hviezdou celej tejto veľkolepej akcie malinký pieskovohnedý kulík pískavý, ale nad kaviárovými kanoli a šampanským značky Veuve Clicquot nikomu z dvoch stovák pozvaných hostí ani len nenapadlo diskutovať o zlepšení životných podmienok akéhosi drobného vtáčika.

„Počul som, že ich usadlosť pri jazere Como rekonštruujú za sto miliónov dolárov. Má niekoľko sto rokov, takže už je zjavne načas...“

Šepot sa zosilňoval a sprevádzali ho kradmé pohľady a občasné túžobné povzdychy.

Neobzrela som sa, aby som zistila, kto tak veľmi rozrušil manhattanskú smotánku, ktorú zvyčajne charakterizujú skôr chladné, kamenné tváre. Fakt ma to nezaujímal. Bola som až príliš zaujatá dedičkou jedného obchodného domu, ktorá na vysokánskych opätkoch práve drobčila k stolu s darmi. Rýchlym pohľadom skontrolovala okolie a šikovným ťahom si jednu z darčkových taštičiek s menom strčila do kabelky.

Keď odstúpila, povedala som do slúchadla: „Shanon, pohotovosť pri stole. Zisti, či taštičku vzala, a doplň ju.“

Dnes boli v darčkových taštičkách veci v hodnote zhruba osemtisíc dolárov, ale jednoduchšie, ako sa dohadovať s dedičkou obchodného domu Denman, bolo zahrnúť do rozpočtu osemtisíc dolárov navyše.

V slúchadle som počula povzdych svojej asistentky. „Zasa Tilly Denmanová? Nemá dosť peňazí na to, aby si kúpila všetko, čo je na tom stole? A ešte by jej zostalo niekoľko miliónov.“

„To hej, ale jej nejde o peniaze, ale o adrenalín,“ vysvetlila som. „Choď. Zajtra ti za odmenu za túto namáhavú úlohu objednáam žemľovku z Magnólie. A nájdi, prosím, Penelope. Nech stráži darčkový stôl.“

„Ha-ha,“ Shannon zjavne pochopila môj sarkazmus. „Jasné, skontrolujem taštičky aj Penelope, ale zajtra očakávam poriadnu porciu.“

Zasmiala som sa, vypla som telefón a potriasla hlavou.

Shannon začala riešiť darčkové taštičky a ja som sa zatiaľ prešla po miestnosti a skontrolovala ďalšie väčšie aj menšie potenciálne problémy.

Keď som začala podnikať, bol to zvláštny pocit. Zrazu som organizovala akcie, na ktoré by som inak bola pozvaná len ako hostka. Ale za tie roky som si zvykla a vďaka príjmu som si zabezpečila aspoň akú-takú nezávislosť od rodičov.

Neboli to peniaze, ktoré mi rodičia nasporili, ani dedičstvo. Zarobila som si ich úplne sama organizovaním akcií na Manhattane.

Plánovanie luxusných podujatí vo vlastnej réžii ma vzrušovalo a boháči milujú luxus nadovšetko. Spokojní boli oni aj ja.

Práve som pred najdôležitejším prejavom večera druhýkrát kontrolovala zvukotechniku, keď ku mne pribehla Shannon. „Vivian! Nepovedala si mi, že je tu!“ zasípela.

„Kto?“

„Dante Russo.“

V momente mi z hlavy vyfučali darčkové taštičky aj zvukotechnika.

Pozrela som na Shanon, na jej svetlé oči a zrumenené líca.

„Dante Russo?“ Srdce sa mi rozbúchalo, ani neviem prečo. „Veď nepotvrdil účasť!“

„Jeho sa tieto pravidlá netýkajú,“ zatriľkovala vzrušene. „Ja neverím, že je tu. Ľudia o tom budú hovoriť celé týždne.“

Ten šepot všade naokolo mi konečne začal dávať zmysel.

Dante Russo, záhadný generálny riaditeľ konglomerátu s luxusným tovarom Russo Group. Na verejných podujatiach, ktoré neboli organizované pod hlavičkou jeho vlastnej spoločnosti, jeho blízkych priateľov alebo niektorého z jeho dôležitých obchodných partnerov, sa ukázal len zriedka. Frederik Wildlife Trust nepatrila ani do jednej z týchto skupín.

Bol to jeden z najbohatších, a teda aj najsledovanejších ľudí v New Yorku.

Shannon mala pravdu. Ľudia budú o jeho účasti na akcii hovoriť celé týždne, možno aj mesiace.

„Dobre,“ usilovala som sa dostať pod kontrolu svoj šíale ne rýchly tep, „možno sa vďaka tomu dostane kulíkovi páskavému viac pozornosti.“

Shannon zagúľala očami. „Vivian, kulík pískať...“ nedopovedala, poobzerala sa a stíšila hlas, „... v skutočnosti nikoho nezaujímá. Teda, chcem povedať, že je smutné, že je ohrozený, ale povedzme si úprimne, všetci sú tu len kvôli atmosfére.“

Mala pravdu. Ale akékoľvek pohnútky viedli hostí k tomu, aby na moje akcie chodili, dávali peniaze na dobrú vec a mne sa vďaka nim darilo.

„Ústrednou témou dnešného večera bude,“ štebotala ďalej Shannon, „ako skvele Dante vyzerá. Smoking takto dokonalo nesedí nikomu inému.“

„Shannon, si zadaná!“

„No a? Preto nemôžem obdivovať krásu iných?“

„To môžeš, ale už hádam aj stačí. Nie sme tu na to, aby sme vzdychali nad hosťami!“ Jemne som ju odtlačila k stolíku s dezertmi. „Mohla by si doložiť viedenské tartaletky? Už tam nie je takmer nič.“

„Suchárka,“ fľochla na mňa, ale poslúchla.

Pokúsila som sa zamerať na techniku, no aj tak som pohľadom sledila po miestnosti a hľadala nečakaného hosta. Zmapovala som priestor pri dídžejovi, 3D obrazovke s kuličkom, až som napokon pozrela k vchodovým dverám.

Zhromaždila sa tam skupina ľudí, nevidela som, čo sa deje pred dverami, ale stavila by som sa, že všetci riešili Danteho.

Dav sa zrazu rozostúpil a odhalil muža s tmavými lesklými vlasmi a so širokými plecami. Moje tušenie sa potvrdilo.

Po chrbte mi prebehla elektrizujúca vlna.

Moje a Danteho spoločenské kruhy boli čiastočne prepletené, doteraz sme sa však oficiálne nezoznámili. A vzhľadom na povesť, ktorá ho predchádzala, mi tento fakt celkom vyhovoval.

Aj napriek tomu však bola jeho prítomnosť magnetizujúca. Ovládol celý priestor.

Nástojčivé vibrovanie na boku ma vytrhlo z úvah. Na chvíľu som zabudla na Danteho fanklub a vylovila z kabelky súkromný mobil. Pozrela som na displej a stiahlo mi žalúdok.

Keď pracujem, súkromné hovory by som dvíhať nemala, ale hovor od Francisa Laua človek skrátka ignorovať nedokáže.

Dvakrát som skontrolovala, či je všetko v poriadku, a vkĺzla na najbližšiu toaletu.

„Zdravím, otec!“ Po dvadsiatich rokoch praxe zo mňa tento formálny pozdrav vybehol celkom hladko.

Zvykla som mu hovoriť ocko, ale keď sa začalo dariť jeho firme Lau Jewels a my sme sa presťahovali z malého dvojizbáku do obrovského domu na bostonskom Beacon Hill, začal trvať na oslovení „otec“. Zjavne mu to znelo „sofistikovanejšie“ a „vznešenejšie“.

„Kde si?“ zaznel zo slúchadla hlboký hlas. „Prečo sa to tam tak ozýva?“

„Som v práci. Išla som si to zdvihnúť na toalety.“ Oprela som sa bokom o pult a neochotne som dodala: „Je to akcia spojená so zbierkou na ohrozeného kulíka pískavého.“

Sťažka si vzdychol a ja som sa pousmiala. Môj otec nemal pochopenie pre ľudí, pre ktorých boli charitatívne večierky len ďalším dôvodom na zábavu. Napriek tomu tieto podujatia sám navštevoval. Tak to bolo správne.

„Každý deň sa objaví nejaké nové ohrozené zviera,“ zamrmľal. „Tvoja matka je práve na zasadnutí výboru, ktorý zbiera peniaze na nejakú rybu či čo, akoby sme aspoň raz za týždeň nejedli morské živočích.“

Moja matka, pôvodne kozmetička, sa v súčasnosti profesionálne venovala životu vo vyššej spoločnosti a členstvu v charitatívnom výbore.

„Keďže si v práci, budem stručný,“ pokračoval otec. „Boli by sme radi, keby si v piatok prišla na večeru. Máme dôležité správy.“

Aj napriek jeho formulácii som vedela, že nemám na výber.

Z tváre mi zmizol úsmev: „Tento piatok?“ Bol utorok a ja som žila v New Yorku. Moji rodičia v Bostone.

Otcovo pozvanie prišlo celkom na poslednú chvíľu – dokonca aj na ich pomery.

„Áno,“ nerozmýšľal otec dlho. „Presne o siedmej a príd načas.“

A zložil.

Telefón som mala ešte chvíľu prilepený k uchu. Keď som ho skladala, šmykol sa mi vo vlhkej ruke a takmer spadol na zem. Vložila som ho späť do kabelky.

Zvláštne, ako ma jediná veta dokáže dostať do stavu úzkosti.

Máme dôležité správy.

Nejaké problémy vo firme? Je niekto chorý alebo nebudaj zomiera? Predávajú naši dom a sťahujú sa do New Yorku? Tým už raz hrozili.

Myslou mi prebiehali tisíce otázok a možností.

Odpoveď som nepoznala, ale jedno som vedela.

Krízové zvolávanie do lauovského domu nikdy neveštilo nič dobré.

2. KAPITOLA

Vivian

O bývačka mojich rodičov bola ako vystrihnutá z prestížneho časopisu o bytovom dizajne. Pohovky s van-
kúšmi stáli v pravých uhloch okolo vyrezávaných dre-
vených stolov, porcelánové čajové súpravy si vydobýjali
miesto vedľa bezcenných drobností. Ešte aj vzduch bol
chladný a neosobný ako z drahého osviežovača.

Bežní ľudia majú domov, moji rodičia výstavný exponát.

„Máš unavenú pokožku,“ prezrela si ma mama kritickým okom. „Stále chodíš raz za mesiac ku kozmetičke?“

Sedela oproti mne a jej pokožka vyzerala doslova žiarivo.

„Áno, mama.“ Od silného úsmevu ma až boleli líca.

Do domu, kde som vyrástla, som vkročila len pred desiatimi minútami, a už sa mi ušla kritika za vlasy (príliš rozčuchané), nechty (pridlhé) a teraz ešte aj pokožka.

Len ďalší večer v rezidencii Lauovcov.

„Fajn. Nezabúdaj, že sa nemôžeš opustiť,“ pokračovala mama, „ešte nie si vydatá.“

Vzdychla som si. *Znova o tom istom.*

Aj napriek mojej prosperujúcej kariére na Manhattane, kde bolo organizovanie podujatí skôr bezohľadným bojom ako výpredajom dizajnerských značiek, mojich rodičov eš-

te stále trápilo, že nemám priateľa, a teda ani žiadne vyhlíadky na vydaj.

Moju prácu tolerovali len preto, lebo už nebolo v móde, aby bohaté dedičky len tak bezcieľne vysedávali, ale po zatŕtovi doslova túžili. Konkrétne po niekom, kto by upevnil ich pozíciu v kruhoch tradičných boháčov.

Boli sme bohatí, ale medzi tradičné staré bohaté rodiny sme nikdy nepatrili. V rámci tejto generácie našej rodiny určite nie.

„Ešte som mladá,“ začala som trpezlivo, „mám kopu času, aby som niekoho stretla.“

Mala som len dvadsaťosem rokov, ale moji rodičia sa správali, akoby som sa v momente, keď odbije polnoc v deň mojich tridsiatych narodenín, mala premeniť na zvráskavenú starenu.

„Máš takmer tridsať,“ kontrovala mama. „Nemladneš a musíš začať uvažovať o vydaji a deťoch. Čím budeš staršia, tým menej si budeš môcť vyberať.“

„Ja o tom uvažujem.“ *Uvažujem o roku slobody, ktorý mi zostáva, kým ma donútiť vziať si nejakého bankára, čo má za menom číslovku.* „A čo sa týka mladnutia, načo je potom plastická chirurgia a botox?“

Keby tu bola moja sestra, určite by sa zasmiala. Keďže nebola, môj vtíp ani zďaleka nepadol na úrodnú pôdu.

Mama stisla pery.

Otcovo hrubé obočie, na končekoch už šedivé, mu nad koreňom nosa vytvorilo prísne V.

Francis Lau mal šesťdesiat rokov, bol čulý a v dobrej kondícii. Od hlavy po päty predstavoval prototyp generálneho riaditeľa, ktorý sa na svoju pozíciu vypracoval bez akejkoľvek pomoci. Firma Lau Jewels začínala ako malý rodinný obchodík so šperkami a počas tridsiatich rokov svojej činnosti sa z nej stal nadnárodný koncern. Stačil jeho jediný pohľad a stratila som sa vo vankúšoch pohovky.

„Vždy keď začneme o svadbe, otočíš to na žart,“ ozval sa nesúhlasným tónom. „Svadba nie je žart, Vivian. V našej rodine ju vnímame ako dôležitú udalosť. Pozri sa na svoju sestru. Vďaka nej sme prepojení s kráľovskou rodinou z Eldorrey.“

Zahryzla som si do jazyka tak tuho, až som v ústach zacítila horkú medenú chuť.

Moja sestra sa vydala za eldorrskeho grófa, ktorý bol bratrancom z druhého kolena niektorého z kráľovných blízkych príbuzných. Naše „prepojenie“ s kráľovskou rodinou malej európskej krajiny bolo v zásade dosť krkolomné, ale môj otec zastával názor, že šľachtický titul je šľachtický titul.

„Viem, že to nie je vtipné,“ načiahla som sa po čaj. Nevedela som totiž, čo s rukami. „Ale takisto to nie je vec, nad ktorou by som musela rozmýšľať okamžite. Randím. Skúšam. V New Yorku je kopa slobodných mužov. Len nájsť toho pravého.“

V New Yorku je kopa slobodných mužov, to hej, zabudla som však podotknúť, že so slobodnými, heterosexuálnymi, príjemnými, zodpovednými a nie príliš excentrickými to až také ružové nie je.

Na poslednom rande sa ma chlapík snažil na duchárskej seanse ukázať svojej zosnulej matke, nech sa „zoznámime a nech ma schváli“. Asi nemusím zdôrazňovať, že druhýkrát sme sa už nestretli.

Ale to moji rodičia nemusia vedieť. Mysleli si, že sa stretávam len s príťažlivými dedičmi trustových fondov.

„Za posledné dva roky si mala dosť času na to, aby si zistila, čo ti vyhovuje.“ Na otca som zjavne svojimi rečami nezapôsobila.

„Od čias posledného... vzťahu si nemala ani jedného vážneho priateľa. Je jasné, že naliehavosť tejto otázky nevnímaš rovnako ako my. Preto som sa rozhodol vziať veci do vlastných rúk.“

Zmrzla som so šálkou v ruke: „V akom zmysle?“

Bola som presvedčená, že dôležité správy, ktoré spomínal v telefonáte, sa týkajú mojej sestry alebo spoločnosti. Ale čo ak...

Stuhla mi krv v žilách.

Nie. Toto nie.

„V takom zmysle, že som ti zabezpečil vhodného partnera.“ Otec hodil granát s kamenným výrazom a bez akéhokoľvek varovania. „Stálo ma to síce dosť námahy, ale podarilo sa.“

Zabezpečil som ti vhodného partnera.

Hruďou mi preleteli všetky slová tohto vyhlásenia a doslova zmietli môj domnelý pokoj.

Šálku som nemotorne položila späť na tanierik, matka sa zamračila.

Ja som sa však otcove slová usilovala spracovať tak naliehavo, že matkin nesúhlas som ani nevnímala.

Dohodnuté manželstvá boli v našom svete veľkého biznisu a hier o moc prirodzené. Neboli to zväzky z lásky, ale dohody. Moji rodičia vydali sestru kvôli titulu. Vedela som, že sa na rad dostanem aj ja. Len som nepredpokladala, že... tak skoro.

Dolu hrdlom mi skĺzol horký koktail šoku, obáv a zdesenia.

Očakávajú, že po tom, ako otec „vynaložil námahu“, uzavriem doživotnú zmluvu.

Presne to chce počuť každá žena.

„Už sme ťa nechali potĺkať sa a skúšať, čo to dá, dosť dlho a tento zväzok bude mimoriadne prospešný pre celú rodinu,“ pokračoval otec. „Som si istý, že keď ho streneš na večeri, budeš súhlasieť.“

Koktail sa zmenil na jed a začal rozožierať všetky moje vnútornosti.

„Večera? Akože dnes?“ hlas som mala vzdialený a zvláštny, akoby znel v nejakom zlom sne. „Prečo ste mi to nepovedali skôr?“

Prekvapili ma správou o dohodnutom manželstve – to bolo dosť zlé. Ale ešte stokrát horšie bolo to, že som mala svojho budúceho snúbenca stretnúť bez akejkolvek prípravy.

Nečudo, že matka bola dnes kritickejšia ako zvyčajne. Očakávala predsa hosťa – svojho budúceho zaťa.

Žalúdok som mala ako na vode a možnosť, že jeho obsah skončí na matkinom drahom perzskom koberci, bola čím ďalej, tým reálnejšia.

Všetko sa dialo prirýchlo. Pozvanie na večeru, správa o mojom zasnúbení, to, že k tomu dôjde v tento večer – až sa mi z toho všetkého zakrútila hlava.

„Pozvanie potvrdil až dnes z dôvodu nabitého programu.“ Otec si uhladil košeľu. „Aj tak sa s ním budeš nakoniec musieť stretnúť. A nezáleží na tom, či to bude teraz, o týždeň či o mesiac.“

Bez pochýb na tom záleží. Je rozdiel, či je človek na stretnutie s budúcním snúbencom psychicky pripravený alebo či mu ho predhodia len tak, bez varovania.

Vrelo to vo mne, no vedela som, že ani nemuknem.

V dome Lauovcov nikomu nenapadlo odvrávať ani v najhoršom sne. Pravidlá som musela dodržiavať aj napriek svojej plnoletosti. Po neposlušnosti okamžite nasledoval trest a ostrá kritika.

„Chceme všetko zariadiť čo najskôr,“ zapojila sa do rozhovoru matka. „Naplánovať svadbu, ako sa patrí, si vyžaduje svoj čas a tvoj snúbenec si na detaily... no... ako to povedať... potrpí.“

Zvláštne, že som ho ešte ani nestretla, a ona ho už nazýva mojim snúbencom.

„V *Mode de Vie* ho označili za jedného z najžiadanejších starých mládencov do štyridsiatky. Je bohatý, pekný a má moc. Úprimne? Tvoj otec sa prekonal.“ Matka potľapkala otca po pleci, tvár jej žiarila.

Takú vzrušenú som ju nevidela odvtedy, čo minulý rok získala miesto v plánovacom výbore aukcie vína, ktorú organizovala istá bostonská spoločnosť.

„To je... skvelé,“ snažila som sa usmievať, no pery sa mi chveli.

Dúfam, že môj nastávajúci má aspoň zuby. Keby ma rodičia vydali za niektorého zo zašlých miliardárov na smrteľnej posteli, neodpustila by som im to.

Peniaze a postavenie sú na prvom mieste, všetko ostatné ďaleko za nimi.

Zhlboka som sa nadýchla a prinútila svoju myseľ, aby sa nenechala zlákať týmito negativistickými myšlienkami.

To dáš, Viv.

Aj keď som bola na rodičov nahnevaná, že to celé na mňa takto hodili, rozhodla som sa, že svojim pocitom popustím uzdu až neskôr, keď už bude celý tento večer za mnou. Vybratého snúbenca som odmietnuť nemohla. Keby som to urobila, rodičia by ma vydedili.

A okrem toho môj budúci manžel – znova mi zdvihlo žalúdok – tu bude chvíľu a v takejto situácii predsa nemôžem robiť scény.

Šúchala som si dlaňou o stehno. Hlava sa mi točila, ale držala som si masku, ktorú som si doma vždy nasadzovala. *Som v pohode, pokojná a poslušná.*

„Takže,“ prehltla som horkosť v krku a donútila sa hovoriť jemným tónom. „Má pán Dokonalý aj nejaké meno alebo je známa len výška jeho čistého imania?“

Nepamätala som si všetkých zo zoznamu v *Mode de Vie*, ale do tých, o ktorých som vedela, som veľké nádeje nekladala. Ak...

„Cudzím je známa len výška imania, vybraným priateľom a rodine aj meno.“

Z nečakaného hlbokého hlasu za mnou mi až stuhla krv v žilách. Bol tak blízko, že som za chrptom cítila du-

nenie jeho slov. Skĺzli po mne ako tekutý med – hustý a zmyselný. Mal jemný taliansky prízvuk, z ktorého som v každúčku nery cítila štekľivú rozkoš.

Obliala ma horúčava.

„Á, tak tu ste,“ postavil sa otec, z očí mu zvláštne žiarilo víťazstvo. „Ďakujem, že ste prišli aj napriek krátkosti času.“

„Ako by som si mohol nechať ujsť príležitosť zoznámiť sa s vašou pôvabnou dcérou?“

V slove *pôvabnou* som cítila istú uštipačnosť a to zastavilo akúkoľvek rodiacu sa príťažlivosť k neznámemu hlasu.

Horúčosť v mojich žilách zmrazil ľad.

A je po pánovi Dokonalom.

Pokiaľ ide o mužov, naučila som sa dôverovať svojmu inštinktu. A ten mi hovoril, že vlastníčkovi vzrušujúceho hlasu záležalo na večeri asi tak ako mne.

„Pozdrav nášho hostá, Vivian.“ Keby matka žiarila ešte o kúsok viac, nepotrebovali by sme lampy.

Vlastne som tak trochu očakávala, že si vloží tvár do dlaní a zasnívane vzdychne ako zalúbená školáčka.

Zahнала som rušivú predstavu a zdvihla som bradu.

Postavila som sa.

Otočila sa.

A úplne mi vyrazilo dych.

Čierne vlasy. Olivová pokožka. Jemne orlí nos, ktorý drsnému mužskému šarmu skôr pridával, než uberal.

Môj budúci manžel bol doslova skazou navlečenou do elegantného obleku. Jeho krása nebola konvenčná, ale pôsobil tak mocne a presvedčivo, že jeho prítomnosť pohlcovala každúčku molekulu kyslíka v miestnosti ako čierna diera novovzniknutú hviezdu.

Na svete boli muži, ktorí vo všeobecnosti vyzerali vynikajúco, a potom tu bol *on*.

A na rozdiel od hlasu som jeho tvár poznala veľmi dobre.

Šok mi doslova pohltil srdce.

To nie je možné! On v žiadnom prípade nemôže byť mo-
jím manželom z rozumu. To je určite nejaký vtip.

„Vivian,“ napomenula ma nenápadne matka.

Dobre. Večera. Snúbenec. Stretnutie.

Spamätala som sa a podarilo sa mi vyčariť neprírodze-
ný, no zdvorilý úsmev. „Vivian Lauová, teší ma.“

Vystrela som ruku na pozdrav.

Chvíľu trvalo, kým ju vzal do tej svojej. Bol to pevný,
teplý a elektrizujúci stisk.

„Domyslel som si – keď o vás matka hovorí, často použí-
va vaše meno.“ Lenivosť v jeho hlase naznačovala, že to mys-
lí ako vtip, ale podľa tvrdého pohľadu mi bolo jasné, že to je
úplne opačne. „Dante Russo, potešenie je na mojej strane.“

Znova ma zosmiešnil, elegantne, ale dosť ostro.

Dante Russo.

Generálny riaditeľ Russo Group, legenda zoznamu
Fotrune 500 a muž, ktorý pred troma dňami spôsobil taký
rozruch na gawečere Frederick Wildlife Trust. Nebol len
žiadaný starý mládenec, bol to presne *ten* starý mládenec.
Nedosiahnuteľný miliónár, ktorého chce mať každá, no
nedostane ho žiadna.

Mal tridsaťšesť rokov, jedinou jeho partnerkou bola je-
ho práca a nevykazoval žiadne známky toho, že by sa chcel
svojho spôsobu života vzdať.

Prečo sa teda dal zo všetkých možných kandidátov na
manželstvo z rozumu nahovoriť práve Dante Russo?

„Predstavil by som sa výškou svojho imania,“ pokračo-
val, „ale vzhľadom na účel dnešnej večere by nebolo zdvo-
rilé zaradiť vás do kategórie cudzích ľudí.“

V úsmeve nemal ani štipku prívetivosti.

Pri pripomienke toho, že môj vtip neprepočul, mi zaho-
reli líca. Nepovedala som to zo zlomyseľnosti, ale rozhovo-
ry o peniazoch iných sa považovali za nevyberaný spôsob
aj napriek tomu, že to robili všetci.